

גליון • כרמנו

• יוצא לאור ע"י •

איחוד אברכים
ד'אלכסנדר
ברוקלין, נ.י.

פניני חסידות ולקחי חיים, פירות מתוקים שנלקטו מאילנות שבכרם רבותינו הק'

שיה חסידים

עובדות וסיפורים על פרשת השבוע

אין פנאי לשמוע להיצה"ר

הן קרבו ימך למות. הרה"ק מקאצק ז"ע נהג לומר: חשבתי שיהיה לי חסידים כאלה, שכאשר יבוא אליהם היצר הרע לא ישמעו לו, לא משום שלא ירצו לשמוע לעצתו, רק שלא יהי להם זמן לזה, כמו ה'ירש בער גראבוויצער'.

(אמת ואמונה אות תתנב)

ומסופר שכשאדמו"ר הזקן מאלכסנדר ז"ע נסע פעם לטריסק, אל הרה"ק רבי אברהם המגיד ז"ע, עשה דרכו דרך העיר לובלין והרכבת עצרה שם לרבע שעה. מיד שכר אדמו"ר הזקן עגלה מהירה, ונסע אל בית הרה"ק רבי לייבלי איגר מלובלין ז"ע, וכאשר עמד בפתח הבית וראה אותו הרבי מלובלין רץ לקראתו ואמר: "שלום עליכם אלכסנדר רבי". והוא השיב לו "עליכם שלום לובלינער רבי, און בלייבט געזונט לובלינער רבי". ותיכף חזר אל העגלה כדי שלא יאחר את הרכבת. לוויה אותו הרה"ק מלובלין עד העגלה, ועל הדרך אמר לו, כי יש לו ענמת נפש רבה, שאינו יכול לכבדו כראוי, אמר לו הרה"ק אדמו"ר הזקן: "זוי געמט מען זיך די רגע אויף דעם, זיך איבער צו רעכניצען, צו ווייניג מכבד גיווען צו אסאך מכבד גיווען", (מהיכן לוקחים את הרגע הזה, לחשב אם פחות כבדתם או יותר כבדתם.)
(בישישים חכמה עמי קמט)

תמימות ע"י התורה

וידבר משה את דברי השירה הזאת עד תמם. סיפר הרבי רבי העניך מאלכסנדר ז"ע שפעם אחת עמד אחורי הפתח אצל רבו הרבי רבי בונם מפרשיסחא ז"ע, ושמע כי רבו שואל את הפשט על פסוק זו דמהו הלשון עד 'תמם', דהי צריך לכתוב עד 'תמה', כיון דקאי על השירה, והרבי רבי העניך הביט בנקב שבדלת לראות למי שואל רבו קושיא זו, אולם לדהמותו לא היה שם שום איש בתדר. אזי עלה ברעיונו הרבי רבי העניך בינו לבין עצמו דיתכן פי' הדבר, שמשם רבינו למד את התורה עם הכלל ישראל 'ביז ער האט זיי גאנץ געמאכט', הרי ד'עד תמם' קאי על הכלל ישראל, ותיכף בא הרבי רבי בונם אל הדלת קרא אותו בשמו בזה"ל: "העניך'ל האסט מיך מהנה גיוועניך", ונתן לו שתי תפוחים.
(אור שמחה אות כו, לנוסחים שונים בספירו זו ראה חשבה לטובה בפרשתו ותפארת יהודי אות פח)

וראה שם משמואל (שבת שובה תרעו) שכותב זל"ק: הגיד כ"ק אדמו"ר הרי"ם זצלה"ה מגור בפסוק 'וידבר משה באזני כל קהל ישראל את דברי השירה הזאת עד תומם, היינו עד שעשה אותם תמימים, ובדאי הדוגמא שהיתה אז מתעוררת בכל שנה ושנה.

פניני הפרשה

אמרות קודש ופנינים יקרים על פרשת השבוע

ובאמת זה גורם חיזוק גדול לכל איש שבכל עת יצייר בדעתו, כי אפילו איך שיהיה עדיין שכניה שורה עליו, והוא עצמו מרכבה לשכניה. וכאמרם ז"ל בש"ס תענית (י"א ע"א) "לעולם ימוד אדם עצמו כאילו קדוש שרוי בתוך מעיו שנאמר (הושע י"א ב) "בקרבתך קדוש ולא אבוא בעיר", ומי הוא שלא יתחתכו ויהמו מעיו מאהבת המקום ויראתו בזכרו את הדברים האלה.

(שם משמואל נצבים שנת תרעו, והובא גם בשפת אמת נצבים תרלב ובעוד כמה מקומות, ובספר שיח זקנים (ח"ה עמ' רפז) מסופר שהרה"ח רבי דוד לייב קארקאווסקי ז"ל שמע תורה זו מנכ"ק אדמו"ר האחרון זצוקלה"ה הי"ד בשנות הזעם, וסיים רבי דוד לייב: "ותורה זו נתן לי חיזוק לה' שנים תחת ידי הנאצים ימ"ש")

הקב"ה מסתתר עצמו וקורא משם לחפשו

וב"ק אדמו"ר ז"ע הגיד בשם כ"ק אדמו"ר הצעיר מווארקא ז"ע ליישב קשיות המפרשים הנ"ל, בדרך משל כשילדים שוחקים אזי האחד מסתתר במחבוא וצועק משם לחבירו שיבוא לחפשו, ואם חבירו חכם אזי הולך אחר הקול מאין בא, ובזה יודע האיד למצאו, כמו"כ, הקב"ה מסתיר את עצמו מאתנו, אך מתוך ההסתר קורא בקול ואומר: "ואנכי הסתר אסתיר", ואדם החכם ובר לבב יודע לילך אחר הקול ולחפשו.

כל זמן שמשנה חי היה הוא הספר תורה

ועתה כתבו לכם את השירה הזאת וגו'. הטעם שמצוה האחרונה שצוה משרע"ה טרם מותו היתה מצות כתיבת ספר תורה, אמר הרה"ק רבי שמעון מאמישינאו ז"ע, בהקדם מה שאמר זקינו רביה"ק מרן אדמו"ר הזקן מווארקא ז"ע אהא דאיתא במס' ברכות (ג:) ד"בכל יום נכנסו חכמי ישראל אצל דוד המלך ואמרו לו עמך ישראל צריכין פרנסה", ולכאורה יש להתפלא על כניסתם אליו דבר יום ביומו לצורך אותו הענין, אחר שכבר אמר להם מתמול שלשום את העצה היעוצה "צאו והתפרנסו" וכו', ואמר, כי הנה אנו מתפללים בכל יום על פרנסה, ומזכירים אותה שלש פעמים ביום בפסוק "פוחת את ידיך" וכיוצא בה, והנה בזמן שדוד המלך ע"ה הי' בחיים חיותו בעוה"ז, הי' הוא גופו בבחינת ספר תהלים הי' א' לעבעדיגער תהלים, לפיכך נכנסו חכמי ישראל בכל יום ויום, כדי שיאמר הוא בפיו את עצתו הידועה, ונחשב הדבר הזה בעבור כלל ישראל כמו התפילה על הפרנסה עכד"ק, ועל דרך זה אפשר לומר אף לענין מצות כתיבת ס"ס, שכל זמן שמשנה רבינו ע"ה הי' בעולם, הי' הוא הספר תורה חי בעבור כל כלל ישראל א' לעבעדיגער ספר תורה, אמנם לפני הסתלקותו הוכרח לצוותם על כתיבת ס"ס משלהם, אחרי שבא הזמן שהוא גופו צריך לעלות למרום.

(מפי הרה"ח רבי יעקב לאנגער ז"ל, נדפס בקונטרס 'תפארת התורה' שיצא לאור ע"י הרה"ח רבי פייוויל איגר שליט"א. ודבר נחמד ראה בשימח ישראל (וארא אות ו') שבהיות מרע"ה היה גופ' התורה, והרי הבעש"ט הק' גילה לנו הדאור הגנוה טמון בתורה, לכן כשנולד משה נאמר 'כי טוב' שנחמלא הבית אורה, והכוונה על האור הגנוה שהאיר בגופו ע"ש)

אף אם יהי נדח בעניני שמים משם יקבצך

אם יהי נדחך בקצה השמים. והנה לכאורה לפי פשוטו הלשון הל"ל "אם יהי נדחך בקצה הארץ", דמה לנדח בשמים, אמנם נראה שרמז לנו הכתוב לומר, שאף אם יהי נדחך בקצה השמים, פי' שיהיה בעל תורה ומעשים טובים ועוסק בעניני שמים, וכמו שאמר דוד "כי אראה שמיד וגו'" (תהלים ח ד), וכמו שאמר הנביא "שאו מרום עינים וגו'" (ישעי' מ כו), ושם יהי נדח שדרכי ה' נעלמו ממנו, ולא ידע איזה דרך ישכון אור, והנה באמת איש כזה קשה מאוד להיות שב מדרכיו, ולהיות שפל ונכנע ועניו מכל, להחל מחדש ללכת בדרכי ה' כקטן שנולד, כי הוא דומה בעיניו לאיש גדול הערך ויעורר עצמו לאחד מהקדושים הגדולים, לזה אמר הכתוב "והיה כי יבואו עליך וגו' והשבות אל לבבך וגו'", אז ה' ברחמי יקבצך, אף אם תהי נדח בקצה השמים והבן.

(הרה"ק רבי וואלף מסטריקוב ז"ע, זר זהב)

מעלת התורה

כי המצוה הזאת וגו'. איתא במדרש (ר"ר פ"ח) "ואם תאמרו שמא לרעתכם נתתי לכם את התורה לא נתתי לכם אלא לטובתכם שמלאכי השרת נתאוו לה וכו', וקשה מה ההו"א שיתן הקב"ה ח"ו את התורה לרעתינו, וביאר הרה"ק רבי יעקב מראדיזימן ז"ע דהנה ידוע מאמר חז"ל 'בראתי יצר הרע בראתי תורה תבלין', א"כ יש מקום לחשוב שהתורה ניתנה רק להכניע את הרע, והו' לרעתכם היינו להכניע את הרע דהיינו היצר, וא"כ יש מקום לומר אל יברא את היצר הרע ולא נצטרך את התורה, ע"ז אמר המדרש דז"א, רק לטובתכם, היינו להגיע על ידה למדרגות רמות יותר ממדרגות המלאכים, והראי' שמלאה"ש נתאוו לה, והרי אין להם יצר הרע, אע"כ שנתאוו להמדרגות שבהם יוכל האדם להגיע ע"י התורה. (עשר זכיות ערך הרה"ק מראדיזימן ז"ע אות טו, וכ"כ בשיח שרפי קודש פרשת נצבים)

אמרם "על כי אין אלקי בקרבי" זה בעצמו נחשב חטא

ואמר ביום ההוא על כי אין אלקי בקרבי מצאוני הרעות האלו, ואנכי הסתר אסתיר פני וגו'. והקשו המפרשים, הלא מאמרם "על כי אין אלקי בקרבי מצאוני הרעות האלה" הוי וידוי ופירוש, ולמה עוד יסתיר פני רחמיו מהם, ופירש הרה"ק הרבי ר"ב זצלה"ה מפרשיסחא, שאמרם "על כי אין אלקי בקרבי" זה עצמו הוא חטא, שהם חשבו עצמם שהם נדחו מפני הקודש, וזה גורם יאוש והתרשלות, אבל באמת אין הדבר כן, ואף על פי שחטא ישראל הוא (סנהדרין מ"ד ע"א), וכת"ב (במדבר ל"ה לד) "כי אני ה' שוכן בתוך בני ישראל", ואמרו ז"ל (ספרי שם) "אף על פי שהם טמאים שכניה שרויה ביניהם", אלא שהיא בהסתרת פנים ואינה נגלה. וזה שסיים הכתוב "ואנכי הסתר אסתיר", היינו, שלא כן כמו שאמרנו, (כי אין אלקי בקרבי מצאוני וגו') אלא "ואנכי הסתר אסתיר", עד כאן דבריו ז"ל.

פניני דעת

ידעויות ועניינים נפלאים השייכים לפרשתך

פסק דין ע"י 'אור הגנוז'

לא בשמים היא. בספר פסקי תשובה איתא כדלהלן: טיפר הרה"ג רש"ב סאכטשעווסקי ז"ל דומ"ץ ק"ק לאדו, שקיבל מזקיני הגה"ק רבי שרגא פייבל מגריצא זי"ע (אביו של כ"ק אדמו"ר הזקן מאלכסנדר זי"ע) שהרבנית של הגה"ק הנודע ביהודה זי"ע היתה קרובתו של מרן הבעש"ט הקדוש זי"ע, פעם אחת סיפרה בשבחו של הבעל שם טוב לפני בעלה וסיפרה לו שבעיניה ראתה שפעם אחת קרע את בגדיו באמרו שבשעה זו נסתלק האור החיים הקדוש זי"ע בארץ ישראל, נענה הנודע ביהודה ואמר לה: לו יהי כדבריי שרוח הקודש מופיע בקרבך, בכל זאת הלא בקריעה יש איסור של בעל תשחית, ורק כשיש מצוה של קריעה אין זה איסור אלא אדרבא זו נחשב לתיוקן, וא"כ הוא כיצד היה יכול לקרוע והלא אסור להורות על פי רוח הקודש, וא"כ יש איסור של כל תשחית.

הלכה הרבנית וסיפרה את דברי בעלה להבעש"ט הק', והשיב לה הבעש"ט הק': אמרו לי במחילת כבוד תורתו שזה לא שייך כלל לרוח הקודש, וזהו ראייה טבעיית מאור ששת ימי בראשית שנברא שימשנו בו הבריות, ורק מי שמקלקל את עיניו נעשה קצור ראייה ע"כ.

(פסקי תשובה סימן קס"ז)

ולהשלמת הענין כדאי לציין למש"כ בפרדס יוסף בענין זו וז"ל: וראיתי מעשה שהנודע ביהודה ז"ל היה רב ביאמפלע סמוך למעזיבו, ונודמן פעם אחת עם הבעל שם טוב ז"ל, והיה שם שאלה על תרגומות ופסק הנודע ביהודה שכשרה, והבעל שם טוב אמר שתיכף ראה שכשרה שלא שרתה עליו רוח הטומאה.

ואמר לו הנודע ביהודה כי אופן פסק זה יעיד על שליטת של תורה, דבשבת (קלי"ח) עתידה תורה שתשתכח מישראל ועתידה אשה שתטול ככר של תרומה ותחזיר על בתי מדרשים לידע אם טהור, וקשה למה לה לקחת ככר, דשאלה אפשר לשאול בלי הככר דהיינו ספק רשות היחיד או רשות הרבים וכדומה, אך אז תשתכח התורה ולא ידעו לפסוק עפ"י דין תורה, והיו צריכים לשתק עפ"י השראת רוח הטומאה על הדרב, ובהכרח להביא גוף הככר, וזה הסמיכות להב' מאמרים, והבעל שם טוב היה סבלן ולא השיב לו.

ואף ד'תורה לא בשמים' (ב"מ נ"ט), זה רק לענין הוראה וכיבמות (ק"ב), אבל לברר אם השמיניות הוא שומן או חלב והיו רק גילוי בעלמא או משגיחו, וכעירובין (ט"ד). ורש"י בכורות (ע"ב שבת ק"ח. רש"י ד"ה מאי אם), ועיין מה שכתבתי בזה הרב בפרדס יוסף (בשלה את קיד ד' רצ"ב, תצה דף תרל"ה ד"ה גמ) ובמלואים (נח דף קס"ב).

ובספר אביר הרועים (אות ע) הביא שהאבני נזר ז"ל למד הרגשה מחותנו הרה"ק מקאצק זי"ע להבחין בין מאכל כשר לטריפה, וכן בפסק להרגיש אם יש בו חשש חימוין, וגם גילה להשווטים בבואם לפניו עם שאלה על בהמה, והיה מרגיש בהריח של בשר אם כשר או טריפה, ועל חמיו הרה"ק מקאצק ז"ל העיד שהיה לו הרגשה להבחין היטב בין מצה מקמח שמורה לבין מצה פשוטה.

ובשם משמואל (משפטים תרע"ג ד"ה ב"ש) כתב עפ"י גמ' סוף בבא בתרא (קע"ה). "הרוצה שיחכים יעסוק בדיני ממונות", דהיינו בין טוב לרע אין זה כל כך רבותא, אבל להכיר בין טוב לטוב זה רבותא יותר, ודיני ממונות ששניהם ממון ישראל והיא בגדר חכמה שמוציאה לאור דברים נעלמים, עיין שם מזה ובפרשת בשלה (תרי"א ד"ה יוסב) ובפרדס יוסף (ורא דף ש"ה במילואים).

(פרדס יוסף פ"ר שמיני אות סב)

לחיות כיהודי יותר קשה מלמות כיהודי

ובחרת בחיים. שמעתי שאמר אדמו"ר הקדוש ז"ל מו"ה מ'מלובלין, שצריך אדם למסור נפשו בשביל הש"י זה אינו דבר גדול כ"כ, רק צריך אדם להיות ח"י רק להש"י, ולא בשביל אדם כלל רק להש"י ורק לעשות נ"ר תמיד להש"י.

(ביכורי אבירי רש מטות, וכ"כ שם בפר' לך לך)

עת הזמיר

אמרות קודש ופנינים יקרים בעניני דיומא

מעלת שבת זו

בשבת זו יש לתקן כל השנה

הנה שבת זה שהוא שבת האחרון מהשנה שעברה, הוא נעוץ סופו בתחלתו, וע"י שמירתו בקדושה ובטהרה נוכל לתקן את כל מה שפגמנו בכל שבתות השנה שעברו, שאמרו צדיקים הקדמונים זצ"ל כאשר אם ירים איש את קצה המטה יתרום כל המטה, כן כאשר יתקן איש ביום האחרון יתוקן כל הזמן.

(ישמח ישראל נצ"י אות א')

בשבת זו לכול קדושת ראש השנה

בשבת שקודם ראש השנה כבר כלול בו קדושת ראש השנה ואז כבר תחל השנה וברכותיה. ולכן קורים בשבת שקודם שבת אחרונה שקודם ראש השנה הפרשת קללות שבמשנה תורה ואז יהיה תכלה שנה וקללותיה ובשבת הבאה שהוא שבת שקודם ראש השנה יהיה תחל שנה וברכותיה.

(פרי צדיק כי תבוא אות יג)

בשבת שלפני ראש השנה יש קדושה בהמאכלים

פעם אחת בשבת שקודם ר"ה בסעודת שחרית אמר **א"י זצ"ל** (הרה"ק רבי יחזקאל מקאמיר) להמסובין על שלחנו בזה"ל: אכלו לשם שמים כי המאכלים שלנו מגרשים מן האדם האוכל אצלנו כל מיני חומריות וגשמיות וכל מיני אפקורסת, וכולים בהם כל מיני קדושות. ובסעודת שבת זו שלפני ראש השנה יש בו כח כל הסליחות מזכור ברית, והפיזטים של שחרית ומוסף של ראש השנה, ומכל נדרי ושחרית ומוסף ונעילה של יום הקדוש. ומימים הראשונים של סוכות ושמח"צ ושמח"ת עד אסרו חג.

היינו כענין דכתיב בחנה (שמואל א, טו) "ותקם חנה אחרי אכלה בשילה ואחרי שתה ותתפלל", ולכא"ו וכי עברה על מאמר חז"ל (ברכות י) "לא תאכלו קודם שתתפללו וכי", היה לה להתפלל קודם האכילה, אלא בסעודה זו של בעלה הקדוש איש אלקים אלקנה היה נכלל בסעודתו כח כל התפילות שהתפללה אחר כך, ועל ידי האכילה ושתייה בסעודה זו עם בעלה הקדוש אלקנה ובמקום קדוש שילה, על ידי זה נתוסף לה חיות ומוחין והשיגה מדרגות התפלה ויכלה להתפלל. וזהו הכוונה ותקם חנה אחרי אכלה ושתה דוקא ותתפלל. וכמו כן בסעודת שבת זו שלפני ראש השנה נכלל כח כל התפלות עד אסרו חג כנ"ל, על כן אכלו לשם שמים עכדה"ק.

(דברי ישראל פר' מקץ)

הטעם שאין מברכים חודש תשרי

יש ליתן טעם מה שאין מברכין חודש תשרי בשבת הקודמת, כי ענין מה שמברכין החודש הוא להמשיך מקדושת שבת לחודש, והנה בר"ה אנו אומרים "זה היום תחילת מעשיך זכרון ליום ראשון", וכמו תחילת בריאת העולם שלא באה ע"י שום התעוררות, שהרי לא ה"י מי שיעורר, ולא ה"י מנשך בה משבת הקודמת, שהרי לא היתה שבת קודמת לה. ואף שצריך קידוש ב"ד לעורר החודש, היינו מפני שבלעדי קידוש ב"ד אין כאן ר"ה כלל, ואין כאן זכרון ליום ראשון, אבל כשנעשה ר"ה ע"י קידוש ב"ד שוב אינו צריך לשום דבר ולא למשוך לו מקדושת השבת הקודמת. **וזה לימוד לאדם שיתחיל לגמרי מחדש כאילו היום נולד ולא תזכרנה ראשונות ולא תעלינה על לב, אך עכ"פ צריך שיהי בטל לגמרי מכל חושיו לרצון הש"י.**

(שם משמואל פר' נצבים שנת תרעב)

ימי הסליחות

סליחות טעג

כ"ק מרן אדמו"ר זצלה"ה אמר בשם הרה"ק רבינו הרבי **רבי אברהם משה'ל מפרשיסחא זי"ע** שאמר: "די וועלט רופט אן די טעג "סליחות טעג" וייל מען זאגט סליחות אין די טעג, און יאך זאג מען רופט זיי "סליחות טעג" וייל זיי זענען טאקע טעג פון סליחה וכפרה".

וכונתו הק' אפשר לומר שזהו מתנה טובה שניתנו לנו ימי הסליחות קודם ראש השנה שיהיו מטהרים בר"ה ונצא זכאי בד"ן אפילו ח"ו אין בידנו זכות שיעשה הקב"ה עמנו סליחה וכפרה, אבל לכלל ישראל יש למעלותן שאין בשאר האומות כשצריכים לישועה הגם שח"ו אין בידם זכות שיוכו לנס, הנה תעמוד להם זכות המצות שעתידין לעשות אחר הישועה, כי למודים הם בכך משא"כ שאר האומות כשמצטרכים לישועה יבוקר פנקסיהם אם יש בידם איזה זכות שראויים להיושע, לא ימצא להם זכות אף להם תשועה, כמו שכתוב **בספ"ק בני ישישכר** על הפסוק "עזרי מעם ה' עושה שמים וארץ" (תהלים קכ"א) שהקשה למה תיאר כאן בשבח שעשה את השמים וארץ ומי לא ידע בכל אלה כי יד ה' עשתה זאת, ואמר דבעת בריאת העולם שעדיין לא היו ישראל במציאות שפירחו מצות ומעשים טובים ואפ"כ עלתה במחשבתו ית"ש מה שעתידין ישראל להפריח מצות ומעשים טובים הוא שעמדה להתעוררות בריאת העולם וכמו שאמרו רז"ל "בראשית" בשביל ישראל שנקראו ראשית, כך ימים אלו קודם ר"ה הקב"ה נותן לנו סליחה על שם המצות והמעשים טובים שעתידין הכלל ישראל לעשות, ולא כמו שהעולם חושב שהם ימים שאומרים סליחות, אלא הם בפועל ימים של סליחה כנ"ל.

(כ"ק אדמו"ר זי"ע מוצש"ק סליחות תשמד)

סליחות במוצאי שבת קודש

באמת האדם שחטא ונעקר מכלל ישראל איך יכול לבוא לתשובה, כי הוא רחוק מאד. אך מחמת הרצון והחשק של האדם לשוב לשרשו במקדש, ע"ז הוא יכול לבוא לתשובה כנ"ל. אך לזה הרצון ג"כ קשה מאד לבוא, מאחר שעדיין עומד מבחוץ מאין יבוא לו הרצון, אך בשבת שהיא עת רצון, ובפרט במנחה שהיא רעוא דרעוין ונפתח הרצון העליון למעלה וכמים פנים אל פנים, כמו כן נפתח אצל האדם רצון ותשוקה לבוא, ע"כ שבת היא זמן תשובה.

ובזה יובן מנהג החסידים שמקדימין הסליחות במוצש"ק תיכף אחר חצות לילה, כי כל מה שיכולין לקרב לשבת טוב יותר, ממהמת שאז היא עת רחמים ורצון ושעת תשובה וכנ"ל, והבן כ"ז.

(שם משמואל כי תבוא שנת תרע)

תוספות דרבנן

ימי הסליחות הם תוספת דרבנן על יו"ד ימי תשובה, כעין שיש כח לחז"ל להוסיף יום טוב שני להרחיב הקדושה, וכן כל תוספת שעות דרבנן, כן הוסיפו על ימי הרצון לקבל תשובת יחיד כמו בעשרת ימי תשובה, וזהו טובה רבה טרם התחלת שנה חדשה שיטו לבם לשקוד על דלתי תשובה.

(שפתי צדיק עשרת ימי תשובה אות ג')

הוידי נסדר ע"פ סדר הא"ב כדי שנדע מתי להפסיק

פעם אחת שאל הרה"ק רבי מרדכי בנעט זי"ע מהרה"ק אדמו"ר מווארקא זי"ע מה זה שאומרים הוידי על סדר הא"ב, והשיב הרה"ק מווארקא: "שאם לא ה' מסודר על סדר הא"ב לא היינו יודעים מתי להפסיק", ונתכרמו פני הגאון ואמר: "זה התירוץ אין יכול לומד רק תלמיד הרבי רבי **בונם מפרשיסחא זי"ע**".

(עשר זכיות ערך הרה"ק מווארקא אות ז')

תשובה

ועפ"י יסוד נפלא זו ביאר הרה"ק מקאצק ז"ע מה דאיתא במד"ר בראשית (פ"ט, יב) אצל אדם הראשון 'אכלתי' אין כתיב כאן אלא ואוכל אכלתי ואוכל עוד' עכ"ל המדרש, והמדרש הזה תמוה היתכן לדרוש זאת על אדם הראשון יציר כפיו של הקב"ה שיעיז כ"כ כלפי מעלה ויאמר שלא די שאכל אלא שיאכל עוד. וביאר הרה"ק מקאצק ז"ע שהקב"ה שאל מאדם 'איכה' היינו אם מכיר באיזה שפל המצב הוא נמוצא כעת לאחר החטא, וע"ז התנצל אדם הראשון שעדיין אינו מכיר פחיתות מצבו, ואינו ברור שלא ישוב לכסלה עוד ושלא יאכל עוד.

וסיים הרה"ק מקאצק בהנהו דברים קדושים: **וזאת הוא השכלה גדולה מאוד להאדם שיכיר את עצמו בבחינתו ובמצבו שהוא עומד בו ואל יהיה נבער מדעת לחשוב שכבר יצא מאותה בחינה שנמוצא בשעת החטא.**

(אהל תורה קאצק פר' בראשית)

הקב"ה רוצה בתשובת ישראל

כמו"ש הרה"ק האלקי מוהרש"ב מפרשיסחא והה"ק מלענטשנא על שאנו מברכין (בשמו"ב) 'הרוצה בתשובה' ולא 'המתרצה בתשובה', אך הפ"י בכיכול כאילו ה"י רצונו ית"ש, ואגלאי מילתא למפרע שגם בשעת החטא לא עבר על רצונו אחרי שעשה תשובה מאהבה, והכוונה בתשובה מהאבה היינו מאהבת הש"י.

(ישמח ישראל שבועות אות ב')

להיות בטל כליל אל התשובה

בהפטרטה לשבת טובה כתיב "אמרו אליו כל תשא עוןך", והקשה הרה"ק אדמו"ר הצעיר מווארקא ז"ע דלכאן הול"ל אמרו אליו "תשא כל עוןך", ות"י בזה"ל: "זעה נאר זעה נאר דער יוד איז עוסק בתשובה קומט ער מיר מיט דקדוק".

(מפי"ק אדמו"ר ז"ע)

וכוונת הדברים היא, דהאדם צריך להיות בטל אל התשובה ובזמן זו לא ירגיש כלום מהמתרחש סביביו, באופן שלא ישים לב גם לענייני דקדוק. ולהחמיש את הדברים יותר נעתיק סיפור מובא בימות עולם עמי קסח), שפעם שאלו את הרה"ק רבי יעקב מראדזימין ז"ע למה אינו חוזר על תורות ששמע מרבו הרה"ק אדמו"ר מווארקא ז"ע, ענה הרה"ק מראדזימין, דאיתא בשעה שהחכם יושב ודורש הקב"ה מוחל עונותיהם של ישראל, כלומר שזמן תשובה היא, "ממילא איז ער געווען פארנומען מיט זיך" (כלומר, היה טרוד בפשפוש המעשים), עד שלא קלט את התורות היטב.

המאמר שקירב הרה"ק רבי פייוויל מגריצא ז"ע לחסידות

על אופן התקרבותו של רבינו הרה"ק רבי פייוויל מגריצא ז"ע לחסידות מסופר כי בבואו בפעם הראשון ללובלין אמר לו הרבי מלובלין ז"ע תורה על הכתוב "ולא שתו איש את עדי עוליו ויתאבלו", ואמר שיעיקר החטא ה"י מה שה"י מתאבלים אחר החטא והולכים בעצבות, "ולא שתו איש את עדי עוליו" היינו לא שמו אל לבם כי עוד הם קוסטא דחיותא החלק האלקי שהיא תכשיטא וקשוטא דישראל, ומה דהו' הוה, ואין דבר העומד בפני התשובה, ובדיבורים האלה ה"י מדבק ומקשר א"ע בנפש רוח ונשמה בהרבי מלובלין.

(תפארת ישראל אות ז')

עכשיו היא ה'סעזאן' של תשובה

דיבר בקדשו כ"ק אחי אדמו"ר הק' (הישמח ישראל) בצחות לשונו על מה שאנו אומרים (בתפלת מוסף לר"ה) 'אם ישוב מיד תקבלו' כמו למשל בזמן ה'סעזאן' חוטפין הסחורה מיד הסחורים, כן בימים האלה ה"י חוטף תשובת ישראל מידם ונתקבל לרצון.

(תפארת שמואל פר' עקב אות ה')

כחה של תשובה עד היכן

עד כמה גדול כחה של תשובה צא ולמד מתשובתו של בלעם שאמר 'טטאת', ואיתא במדרש תנחומא 'להודיע שה' רשע גמור ידע שאין עומד על הפורעניות אלא תשובה שכל מי שחטא ואומר חטאתי אין רשות למלאך ליגע בו'. וכותב השפתי צדיק דמזה נראה כמה מעט וכחוש ה'י תשובתו, וכיוון רק שלא יוכל המלאך ליגע בו, ומכל מקום זכה שתיכתב בתוה"ק אמרו 'טטאת', וכותב השפתי צדיק בהאי לינא קדישא: "מזה לימוד עצום שלא יאמר אדם עדיין איני מוכן לתשובה וכדומה מחסידושי תירוצים הכל הבל, רק בכל עת פתוחים שערי תשובה, וגם על זה שייך שיעשה תשובה, אף שלא לשמה, ויזכה אחר כך להכיר מקומו וישבר לבו באמת עד שיזכה לתשובה אמיתית".

(שפתי צדיק בלק אות כב)

דרך התשובה שלימד הרבי רבי בונם מפרשיסחא ז"ע

שמעתי מלי"ק מרן אדמו"ר מפרשיסחא מו"ה שמהה בונם ז"ע לביל שבת קודש פרשת שבת תשובה, דיברות קודשו מלהבת אש של מעלה בכל כוחותיו הקדושים בעמידה וזה לשונו ממש: שמענו ואלמדנו דרך תשובה, תדעו שלא כן הוא שמבקשים סלח לנו מחמת התשובה והחריטה ותיכף שאומר הוידי מבקש גדולות, זה אינו מועיל, ולכך אינם זוכים, ואנו אומרים בכל יום שלוש וארבע פעמים בכל יום הוידי ועם כל זה אין המשיח בא ומי מעכב.

אך הענין, פירוש 'טטאנו' היינו שמכיר שאינו ראוי והגון לשום טובה אך ראוי לקבל עונשים ויסורים קשים ומקבל באמת עליו כל היסורים שבעולם ומוטר את עצמו ונפשו להבורא יתברך, שמה שהוא רצונו יתברך ויתעלה יעשה עמו באהבה גמורה ולא יעלה בדעתו שיחזור למעלתו.

וכאשר יהיה במדריגה זו אז ברצונו יתברך ישלח לו אור חדש ממש ויקיים בו (תהלים נ"א, ב') 'לב טהור ברא לי וגו', מחמת שנעשה אין ואפס ומצדיק על עצמו הדין. וכן בודו המלך ע"ה שאמר 'טטאת' (שמואל ב' י"ב, ג'), היינו בלשון אשכנז 'פארבייא', שבאמת נעשה בי חסרון ואין ראוי לי המלוכה בודאי ועוד עונשין ויסורים ונעשה אין ואפס. ותיכף באמירה זו 'טטאת' במירות וקבלת יסורין וצדיק הדין נתקבל בתשובה, והקב"ה ראה שלא אפשר לו לחיות אפילו שעה אחת ממירות החטא, שאח דברו על ידי נתן הנביא לבשרו שנמחל לו ואמר (שם פסוק י"ג) 'גם ה' העביר חטאתך לא תמות'. וסיים, באופן זה צריך להיות הוידי ולשון זה הוא ענין הכרה שמכיר שנגרע ערכו באמת, ומכל שכן שאין ראוי לשום מעלה וחשיבות. ואך הקב"ה מחסדו מחדשו מחדש מלמעלה מכל העולמות כי התשובה נבראת קודם שנברא העולם וצריך לצאת עד שם ולא דבר קל הוא.

וזה שהורו לנו דור המדבר שמעצמם לא רצו לחזור למעלתם הראשונה שהיכו עד היכן פגמו ונגרע ערכם. כן הוא דרך התשובה הגמורה. וזה שאמר כ"ק מרן אדמו"ר 'אלמדכם דרך תשובה'.

(רמתיים צופים פ"ב אות קד)

טיול בברם

מאמר משולב, להעיר ולעורר להעמיק ולהגייה מושגים

ע"י תשובה נעשה האדם "צוריק א היימישער"

כ"ק אדמו"ר ז"ע הגיד בשם זקינו הרה"ק רבי יוסף מאמיניאוו ז"ע שאמר שהאדם ע"י תשובה נעשה "צוריק א היימישער".

והפ"י בדבריו הק', שהאדם נעשה כקטן שנולד וכאילו לא פגם כלל, וכמו שכתוב בשם משמואל (תצוה תעלו ר"ה ליל ב') בשם הרבי רבי בונם מפרשיסחא ז"ע שהתשובה איננו טלאי רק שמחדש האדם כאילו נולד וזל"ק: כבר אמרנו בשם הרה"ק אדמו"ר הרבי ר' בונם זצלה"ה דתשובה איננה טלאי אלא כאדם שנפל מן הגג ונשתברו כל עצמותיו, עכ"ד, ופירשנו דתשובה איננה כמו טלאי על הבגד שנשאר על הבגד שמו הראשון אלא שנעשה מתוקן, ותשובה איננה כן אלא יהי קטן שנולד ומתחיל מחדש והימים הראשונים יפלו, עכ"ל.

ועומק הענין נתבאר היטב בדברי רבינו הישמח ישראל בשם כ"ק אדמו"ר ז"ע (פ"י בראשית אות א ובעוד מקומות) על דברי התיקוני זוהר על 'בראשית' דאיתא בתיקוני זוהר 'ב' ראשית, ומבאר רבינו דמתחילה ביום הרת עולם ברא הקב"ה את האדם בכח ראשית דאם יחטא ח"ו ואח"כ ישוב שיעשה כאדם חדשה וכאילו לא פגם כלל.

ורבינו מסמיך לדבריו דברי השל"ה הק' (מס' ר"ה פרק אור תורה) שכותב בכוננת התיקיות שתוקעין תשר"ק, שהתקיעה הראשונה הוא רמז לאשר עשה האלקים את האדם ישר (קהלת ז', כ"ט), ואח"כ הוא שברים תרועה, רמז כאשר חוטא האדם ומעוות דרכו וכמו שיש חולי הגוף כן יש חולי הנפש, ונחלה בחולי הנפש, וזה הוא גנוחי גנה, וכאשר יוסיף לחטוא והגיע ח"ו לשערי מות, וזה הוא בחי' ילולי ליל כל דרך שמילליו על המתים ר"ל, אעפ"כ אם משים על לבו רוב מרדו ופשעיו, ולפני מי חטא, ועד כמה מגיע הפגם, ושב אל ד' ורפא לו, נעשה ברי' חדשה כיום הולדו, וזה הוא רמז תקיעה אחרונה, וזה הוא פ"י 'ישרים דרכי ה' (הושע י"ד י') היינו שבחסדי ד' נבראו ב' ישרים, קודם שחטא, וישר לאחר שחטא ושב, ע"כ דברי השל"ה ע"ש.

הלוא כה אמר הרה"ק הרבי מלובלין ז"ע (מאמר מרדכי ליקוטים צז) דהנה נודע דתשובה היא 'בינה' (זוה"ק ח"ג כ"ב), ונקרא בזה"ק 'אמא' (זוה"ק ח"ג רצ), והטעם לכך אמר הרבי מלובלין, דכשהאדם מתודה ומתחרט ולבבו ישיב ושב, הוא נעשה כקטן שנולד, והרי תשובה היא אמו שילדתו.

עוד דבר נפלא מובא בשם הרבי מלובלין ז"ע (בני יששכר חודש תשרי מאמר ד' דרוש יא אות לד) שמגלה לנו גודל כח התשובה שעל ידה נעשה האדם כקטן שנולד, דהנה איתא בספרי המקובלים (זח"ג קפה) דעולם התשובה נקרא "מ"י", והטעם לכך הגיד הרבי מלובלין ז"ע, כי יש לשאול על הבעל תשובה מי הוא, כי יתיכף נהפך לאיש אחר וכקטן שנולד.

וסיפור נחמד בענין זה מסופר (בתי היידי מערכת ה' עמוד ס), דהנה דרכם של הרבי ר' הענין מאלכסנדר ז"ע, והרבי ר' אברהם משה מפרשיסחא ז"ע, כפורים, בעת שבאו לפני הרבי ר' בונם ז"ע, ליתן מסוה על פניהם. והרבי מאלכסנדר ז"ע הציג עצמו כחנתו של הרבי ר' אברהם משה ז"ע, והרא"מ הציג עצמו כחמי של הרבי מאלכסנדר (שניהם היו בעיר בגיל שווה). ובא לפני אביו הקדוש ז"ע בדין תורה על חנתו, וטען הרא"מ ז"ע, כי חתנו הרבי מאלכסנדר, בוכה הרבה מאד היום, עד כי אינו יכול לסבול זאת, כי פורים זמן שמחה ולא זמן בכיה.

והשיבו אביו הקדוש, כי הצדק עם חנתו. יען, כי פורים ימי משתה. ואיתא, אחר ארבעים משתי מעלי. וארבעים לבניה, ובניה היא תשובה, ועל ידי תשובה נעשה כקטן שנולד, והדרך היא שהילד בוכה בעת שנולד.

זכרונם לברכה

יומא דהילולא של מרן אדמו"ר רבן של ישראל
רבינו הקוה"ט רבי יצחק מנחם זצוקללה"ה הי"ד
אדמו"ר האחרון מאלכסנדר ♦ שנעק"ה ביום כ"ג אלול תש"ב

תולדותיו והכתרתו לאדמו"ר

רבינו נולד בשנת תר"מ לאביו הרה"ק רבינו התפארת שמואל ז"ע, זכה עוד להתחנך על ברכו זקנו מייסד השושלת הרה"ק רבינו אדמו"ר הזקן ז"ע עד לפטירתו בשנת תרנ"ד, ואח"כ המשך לדלות את פניני החסידות מפי דודו הרה"ק רבינו הישמש ישראל ז"ע, ואח"כ מאביו הרה"ק רבינו התפארת שמואל ז"ע.

לאחר פטירת אביו בשנת תרפ"ד סירב לקבל עליו את עטרת האדמו"רות באמרו שאחיו ראויים יותר ממנו וגם משום שהרא"י קשה עליו, אולם פנייתם של למעלה משבעים רבנים שהסתופפו בחצר אלכסנדר הכריעה, הוא נענה להצעתם ונתמנה לאדמו"ר לאלפי חסידי אלכסנדר בפולין, אבל סירב לשבת בראש השלחן, ואף את מקום תפילתו שינה שכן לא רצה לשבת במקום שישבו אבותיו.

המשך בדרך אהבת ישראל מבית ווארקא שממנה הסתעפה השושלת, כל אדם נתקבל אצלו בלבביות רבה ובחביבה, וחש בכל ימותו את מצבו של כל יהודי, זכר שמות כל אלפי החסידים שהסתופפו בצילו, וזכרונו היה מהדים ובאמירת תורתו בשבתות וימים טובים היה מצטט לפעמים קטעים שלמים זוהר או מדרש בעל פה.

הקים וייסד ברחבי פולין רשת של ישיבת שנקראו בשם "בית ישראל" ע"ש דודו רבינו הרה"ק הישמש ישראל ז"ע, וממנה יצאו גדולי הוראה ובעלי בתים חשובים. ואף הגה"צ רבי מאיר שפירא מלובלין ז"ע קודם פתיחת ישיבתו המפורסמת "ישיבת חכמי לובלין", בא אלכסנדר לקחת עמו כעשרה בחורים מצויינים מהישיבה שם שיהיו יסוד וגרעין עבור ישיבתו.

בתוך עמי אנכי יושבת

עם פרוץ מלחמת העולם השנייה ברח אלכסנדר ללודז ומשם לווארשא אל הגיטו. כאן מצא מפלט עוד כשנתיים כשהוא עובד בבית חרושת לנעליים "שולץ" יחד עם אדמו"רים ורבנים אחרים. סירב בתוקף להצעה ששילם לא"י, למרות שמעריציו סידרו עבורו רשיון מיוחד, באמרו: **וואס ווילט עטץ האבען פון מיר, איך זאל מיר ראטעווען ווען אלע יודען זענען אין אזא עת צרה, בתוך עמי אנכי יושבת, מיט די יודען וואס מיר האבען געלעבט צוזאמען, מיט די יודען וועלען מיר אומקומען צוזאמען על קידוש השם**. דברים מבהילים המדברים בעד עצמם. לבסוף אכן

נתגלתה זהותו לצוררים ימ"ש וגרשוהו להשמדה בטברלינקא ביום השב"ק כ"ג אלול תש"ב.

ישיבת אלכסנדר והשטיבלעך

עיקר פעולותיו של רבינו היו קודש לחוק בכל הלימוד ביישובות "בית ישראל" ובשטיבלעך בכל רחבי פולין, ולהקפיד על חינוכם של צעירי הצאן הלומדים בהן, הרבי התעניין באופן אישי, במצבו הרוחני והגשמי של כל תלמיד ותלמיד, מידי פעם בפעם שלח רבינו אגרת קודש לבתי השטיבלעך הפזורים ברחבי פולין, באגרותיו תבע מהם לקבוע את תפילתם ולימודם בבית החסידים דוקא כדי לחזק את הקשר והעזרה שביניהם. כן קרא אליהם מעומק לבו שיתעוררו לעשות חיל להרים קרן התורה, שיעשו בתי ועד לחכמים וכל מגמתו וחפצו היה שהבחורים ילמדו שם כל היום וגם הבעלי בתים העוסקים במשא ומתן כל היום יקבעו עת לתורה כפי יכלתם, החסידים קימו את דברי הרבי והשטיבלעך מלאו לומדי תורה והפכו למרכז החיים הרוחניים של החסידים.

מבצר התורה

הפריחה הרוחנית בין כתלי ישיבת אלכסנדר, מצאה ביטוי כלשהו באסופות חידושי תורה שיצאו לאור מפקידה, לפקידה, בימות ארגון התלמידים, בהשתתפות גאוני הדור. את הקבצים שנקראו בשמות שונים: **בית ישראל**, **בית שמואל**, **כרמנו** וביאורים וביאורי סוגיות מרובהות לבית אלכסנדר, עדות חייה לגדלותם בתורת הנגלה. בסמינים שונים מפרי רוחו של הג"ר **מנשה פריימאן ז"ל הי"ד**, מנהל הרוחני ביישיבה המרכזית באלכסנדר, צוטטו בפוליסים בהלכה מפי רבינו מסדר 'קדשים' מאשר נשא ונתן עם תלמידי הישיבה כשהיה בוחן אותם מדי שנה בימים שבין כסה לעשר.

הדרכה לישיבה

כשנתחנך ישיבת אלכסנדר בעיר לודז י"ט אדר שנת תרצ"ב השמע רבינו את דברי ברכתו ובתוך דבריו יזרו את המנהלים והמחנכים ביישיבה, שינהלו אותה לפי רוח אבותינו הקדושים, ולא לפי רוח הזמן, בהוסיפו, כי זו השאלה ששואלים בתחילת דינו של אדם בעלמא דקשוט, "קבעת עתים לתורה", ולא "קבעת תורה לעתים".

(תפארת רבותינו אות מט)

יומא דהילולא של רבן של כל בני הגולה צדיק יסוד עולם
הרה"ק רבי שלום מבעלזא זצוקללה"ה ז"ע
כ"ז אלול שנת תרט"ז

התקרבותו לחסידות

בהיות הרה"ק ר' שלום מבעלזא ז"ע בלובלין בפעם הראשונה, היה כבר שיבסר, כאשר בא לבית המדרש היה התפלל. וכידוע, התפלל הרבי מלובלין תמיד בהשכמה. כאשר רצה הרה"ק מבעלזא לקבל שלום מהרבי, פגע בהיהודי הקדוש ז"ע על יד הדלת ואמר לו שהרבי לא התפלל עדיין, ולפני התפלה אינו נותן שלום. שאל הרה"ק רבי שלום את סיבת הדבר, והשיבו היהודי הקדוש שהרבי טרוד מאוד בקשואי גדולה שהתעוררה לו, ובגללה אינו יכול להתפלל, שאלו הרה"ק רבי שלום מה היא הקושיא, השיבו היהודי הקדוש, הלא המצוה של יחוד הש"ת נוהגת בכל עת ורגע מחיי האדם, ואיך אפשר לבן אדם שהוא קרוץ מחומר להיות זהיר בזה, כי לא ימלט אשר לא ישכח רגע אחד מזה, אי"כ כמעט רוב העולם ח"ו עוברים על מצות עשה זו.

השיבו הרה"ק רבי שלום דאיאת במשנה (פאה פ"ו מ"ד) "שלפניו אין שכחה ושלאחריו שכחה מפני שהוא בבל תשוב, זה הכלל כל שהוא בל תשוב שכחה ושאינו בבל תשוב אינה שכחה", נמצא, דלהכי לפניו אינה שכחה שחמת שעתידי בעל הבית לחזור עליה. וכן הוא במצות זכירת יחוד ה' ית', דאף אם ח"ו שוכח לרגע, אין זו שכחה, שתיכף יחזור עליה, ולא מיקרי שכחה.

כאשר שמע היהודי הק' את דבריו, נכנס תיכף בשמחה אל הקודש פנימה ואמר להרבי מלובלין הקדוש שיש לו כבר תירוץ מספיק, כשמוע החווה את התירוץ נתמלא שמחה והביע לו יישר כח, אמר לו היהודי הקדוש, אין זה תירוץ שלך, אלא אברך אחד שבא לכאן מסקאהל תיךזא. זאת. צוה הרבי מלובלין שביאהו לפניו, נכנס ונתן לו שלום והביע לו תודה על שהחיה אותו בתירוץו הנפלא, וחבבו מאד והגדילו, ומאז התחילה התקרבותו הגדולה.

(ספר החסידות מתורת בעלזא, ח"א עמ' נה) **דברי חיזוק במשנתו**
"מי שהרבה לפשוט עד שירד לעומקא דתהומא, ואף בראות עצמו שטובע בעומק שאול, עכ"ז אל יאמר לנפשו נואש,

רק יאמין ברחמי הש"ת וחסדיו החושב עצות ותחבולות לעזרת בניו אף להיורדים ח"ו לתהום רבה, ויאמין כי עוד יש מזור ותרופה לתחלואי נפשו, ואם יזכה ויאנח אף אנחה אחת מעומקא דלבה השי"ת יאיר לו, ומשם יעלהו לאור עולם ולאור באור החיים. וכמו"ש **אאמו"ר זצלה"ה ז"ע** בשם הרה"ק מהר"ש מבעלזא זצלה"ה ז"ע, עה"כ (ש"א ב, ו) מוריד שאול ויעל, הקב"ה חושב עצות אף להטובע בעומק אבדון שאין מדרגה פחותה אחריו, אם מבטן שאול יצעק אל ד' להעלות נפשו להאירה, מוריד שאול, הקב"ה ברוב רחמיו משפיל ומעמיק השאול יותר, וממילא עדיין אינו בדיוטא התחתונה שלא יהי לו תקוה ח"ו, ויעל, ועולה למעלה".

(יטבת ישראל פר' ורא אות', ו"כ עמוד כמה מקומות וכן הבן מימרא זו גם בתפארת שמואל בכמה מקומות)

מדבריו על רבינו אדמו"ר הזקן ז"ע

סיפר לי רבי מרדכי העניך בשם נכד אחד מהרה"ק רבי שלום מבעלזא ז"ע בעת שהי' אדמו"ר (הזקן) בימי חורפו

מקוה חם בשבת

זה לשון קדשו של הגה"ק רבי יהושע מקוטנא ז"ע בתשובה בנוגע טבילה במקוה חם בשבת ודל"ק: "אמנם שמעתי והוגד לי אשר בקהלת טריסק ושוין כן (המקוה חמה ביותר בשב"ק עד שבשר האדם נכוה) ע"פ הוראת הרב דשם, גם כמדומה ששמעתי מגאון אחד, אשר גם הרה"ק מהרה"ש זצ"ל מג' בעלזא הנהיג כך, ועכ"ז אין להקל כ"כ שיהא חם ביותר... טוב הדבר להחמיר שלא יהא חם ביותר רק ממוזק, כי אין להורות דבר התמוה לרבים".

(ש"ת ישועות מלכו א"ח סימן יט)

בבעלזא וכאשר נתן הקוויטיל והפ"נ להרה"ק מבעלזא ז"ע אמר הרה"ק מבעלזא לחסיד אחד: "תשגיח היטב על האברך הזה, כי נתן לי הקוויטיל איז עס אדורך גיוויגט מיט טרערען".
ואמר לאדמו"ר הק' בזה הלשון: "חיאל לעבין די וועסט אמאהל זיין א מנהיג הדור זאלסטו וויסען ווי זיך צו פיהרען".

ומנכדו הרה"ח רבי יעקב בונים שיח' (וצ"ל) שמעתי בזה הלשון שקרא אותו ואמר לו: "מיין קינד אויב דיא וועסט דיך אזוי פיהרען וועט דיר גיט זיין".

דרכו בקודש של הרה"ק מבעלזא ז"ע הי' ליתן שמירה מטבעות על דרך לכל הבאים אליו, אך להפשוטי עם נתן מטבע של נחושת ולהמפורסמים נתן מטבע של כסף, ולאדמו"ר הק' נתן גם כן מטבע של כסף, ואדמו"ר הק' אבד השמירה של כסף שנתן לו, ואמר להנוסעים עמו בידח שהי' להם מטבע על נחשת שיהיו עמו בצוואת חדא ויהי' נמנה גם על שמירתם במטבע הנחשת.

(תפארת ישראל אותיות נד-נה)

ע"כ בעשרת השבטים שהם נדחים לעולם המפני זה ורשאים הם לתפוח על מלכות השמים או לשנות קוצו של ירד אפי' מדברי רבנן, חיללה. אנוח לא נעודה ה לאכול פרי הארץ ולשבוט מטובה. וצונו רצונן אלקי יעוה יעוה ועל כל אופן עבדי ד' אנוח יעשה עמנו כרצוננו ותפגע כל"ק.
עלה והצלח ויהי ה' עמך כאשר הי' עם אבותיך. בברכה מרובה, **שי הלוי**

נשגב ונחין גלגליו האחרון (במאמר הראשון שבעיני ג, ידעית קאפג עיל כסל רצונן מפני רצונן), והעתיק מה שזאמר בספר "בבחינת ד' גדולי" (בהחלפת פסוקי שש"י כן בדריה"ק מקצתן זצ"ל ענה על תלמידיו ללמוד את דברי רבינו בעל חתם סופר זצ"ל בתשובתו וידי' פסוק יעוה יעוה וכל אופן עבדי ד' אנוח יעשה עמנו כרצוננו ותפגע כל"ק.
הבטחותיו לנאולה ולתחיית המתים אנו חייבים לשמטען בקולו בכל דבר.
דו"ק"ש של החתם סופר: אלו היו ח"ו חסדיו גורמים שיגרש אתונו גירוש עולם, וכדס"ל לר"ע (פנהדרין ק"י

משו"י הכרם

פנית הכרם
שקבות ותיבות שולחן אמת הקובלים

בעושה"ת יום ה' לצד את האמרת וה האמירן ט"ז אלול תשע"ד
לכבוד המורל של הכרמנון,
בראשית אביעוד תודות לכבי על טרחן לשלוח אלי את כרמנון בכל פעם שיצא לאור.
בשנית באקשה נא הרמן ורשותא, לצרף ענין

להערות וכן לקבלת הגליון בדוא"ל נא להתקשר במערכת GILYONKARMEINI@GMAIL.COM ולקבלת הגליון בדואר הרגיל נא להתקשר במערכת באי מייל הני"ל או בטעל: 347-699-3550

גליון הבא יופיע בעושה"ת לרגל חג הסוכות
זמנים
שבת קודש
כל אספק מני יאיר

הבלקת נרות
6:40
מזמור סב"ק
8:09